

יום מלכנו משיחנו - ב"ש שטוררעם!

המרכזיה של 18 (שהיום הוחלף ל-188). הקו שם היה תמיד תפוס, והיה צורך לחייג שוב ושוב עם החוגה המסתובבת (מי חשב אז על הקשת מספרים וחיוג צלילים...) כאשר הצליל תפוס חוזר על עצמו לפעמים במשך שעות (לא היו שום "קיצורי דרך", לא "רידייל", "ונדניק", "41*"...). גם כאשר ברוך ה' תפסו סוף סוף קשר עם המרכזיה, היה צורך להמתין על הקו זמן רב, עד שהמרכזיה "תפסה" את המספר המבוקש, ולא אחת ארע שבאמצע ניתק הקו והיה צורך להתחיל מחדש בכל התהליך. אם וכאשר הכל הלך למישרין, הייתה המרכזיה מבקשת, לבקשת הבחורים, את "מיסטר פארבריינגען" או "מיסטר מאמר" (ולקח הרבה זמן לאיית את "השמות המבוקשים" באנגלית...), ולא היה אושר גדול יותר מאשר לשמוע שהוא אכן יהיה בעוד כחצי שעה. מאותו רגע נכנס כל האזור ל"מצב כוננות מלחמה": הרצים יצאו דחופים להעיר את "מוליק" רבקין, שהיה האחראי על סידור השידורים, שיספיק להתקשר מבעוד מועד (לרוב זה לא עזר וכמעט תמיד לא יכלו לשמוע את הפארבריינגען מן ההתחלה). אחרים יצאו בריצה להזעיק את ר' משה סלונים, להבדיל בין חיים לחיי החיים, שהיה מסתובב במכוניתו בכל רחבי ורחובות כפר חב"ד ומצפץ בקולי קולות להעיר את כל מי שנס את שנתו שיבוא לשמוע את דבר המלך (בשנים מאוחרות יותר עבר התפקיד של "מקיץ הנרדמים" אל הרה"ח ר' יוסף יצחק ש"י ליברוב). קבוצה שלישית יצאה לעשות "השכמה"

הרה"ח ר' איציקה גאנזבורג), היו חידוש גדול. כמעט תמיד היו בעיות בקו שנותק כמה פעמים באמצע דברי הרבי. ובכלל, לא תמיד ידעו על כך שהרבי מתוועד ולא אחת קרה שהרבי התוועד ובארץ לא התקיים שידור.

כאשר הדבר חזר כמה פעמים, התחילו הבחורים בישיבה בכפר חב"ד לנסות להתקשר לחדר השידורים ב-770, בכל פעם שהיה ספק שמא הרבי יתוועד.

ההתקשרות בטלפונים הייתה אז "עבודה" מיוחדת. עדיין לא היה "חיוג ישיר" לחו"ל, והיה צורך להתקשר תמיד דרך

כבר סופר לא אחת במדור זה על קיץ תשל"ג, בו הגיע לארץ-הקודש המשפיע הרה"ח ר' מענדל פטרס, אשר התחיל לחולל שינוי בכל התפיסה החסידותית ובכל צורת ההסתכלות של החסידים בארץ על הרבי שליט"א.

עד אז היה הקשר עם הרבי מלך המשיח שליט"א ו"סעוון סעוונטי" מוגבל מאוד. היו לכך גם סיבות טכניות אובייקטיביות: כל כלי התקשורת הפנים-חבדיים עדיין לא נולדו – לא היה 'בית חיינו', לא היה 'כפר חב"ד', אפילו עלונים למבצעים כמעט ולא היו קיימים. הקשר עם הרבי התקיים בעיקר דרך מכתבים, מלבד ההוראות שקיבל הרב אפרים

ש"י וואלף בטלפון מהמוזכר האישי, הרב חודקוב. הטלפונים לניו-יורק עלו אז מאוד ביקר יחסית, וכמעט לא היה מי שהרשה לעצמו להרים טלפון ולשאול "מה נשמע ב-770".

כך לא ידעו מי היה ב"יחידות" ומה הרבי אמר לפלונג, ואף חלוקות ה"דולרים" התחילו רק שנים רבות אחר-כך. על "וידיאו" אפילו לא חלמו וכשרי לוי יצחק פריידין ע"ה הפיק את הסרט הראשון מ"תשרי אצל הרבי", הייתה זו ממש מהפכה.

השיחות יצאו לאור בדרך כלל רק אחרי זמן רב, גם זאת רק באידיש ובדפים גדולים של שיכפול ממכונת כתיבה ברמת דפוס ירודה, אותם קיבלו רק המנויים. "ועד הנחות בלה"ק" עדיין לא נוסד. אפילו השידורים מהתוועדות הרבי, שהחלו באה"ק ביו"ד שבת הגדול – בשנת תשל"ל (ביוזמת

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תול"ל המרכזית – כפר חב"ד

בישיבה.

חיש מהר נקבצו ובאו עמך בית ישראל לשמוע את דברי מלכנו משיחנו שליטי"א. השידור הועבר לבית שז"ר, וכמה פעמים השתנה המקום לישיבה, או ל"בית מנחם". בכניסה היו צריכים גם לשלם, עבור הטלפון, וגם זה לא היה נסיון קל לבחורים שהפרטה לא הייתה מצויה בכיסם, אבל גם על נסיון זה התגברו.

אם להוסיף לכך את העובדה שגם כרטיס הנסיעה לרבי היה אז יקר מאוד יחסית (כשלוש משכורות חודשיות ממוצעות), הרי שלא רבים נסעו, ובוודאי לא נסעו פעמים רבות, אפשר להבין כי אנ"ש בארץ-הקודש היו כמעט מנותקים מהרוח השוררת ב"770". נוסף לבעיות הטכניות, היה בהחלט גם חוסר במודעות. כמובן שכולם היו חסידים ומקושרים לרבי וכו', אבל זה היה בעיקר באופן ובצורה שהיה, אולי בתוקף הנסיבות, בשנים הקודמות: החסידות התבטאה בעיקר בעבודה עם עצמו, בלימוד חסידות ועבודת התפילה. כמובן שעסקו גם ב"ופרצת" ו"במבצע תפילין" כדרישת הרבי, אבל לא כל כך סביב הרבי עצמו, סביב "הנשיא הוא הכל", כפי שהרבי חוזר שוב ושוב בכל הזדמנות.

לכן לא כל-כך הורגש הצורך לנסוע לרבי. לא היה ברור ומובן מאליו שבחור צריך לשהות אצל הרבי ככל היותר כדי להתחנך לחיות כפי שחסידי צריך לחיות. לא היה כל-כך חסר לשמוע ולדעת מה הרבי אומר **עכשיו** ומה הוא דורש מאתנו **עכשיו**. אפילו המודעות לצאת לשליחות הייתה חלשה מאוד גם בין החסידים הגדולים, וקרה אפילו אצל בודדים שהיה נדמה להם כי לפעמים צריך להסביר לרבי שצריך לפעול בצורה אחרת, "טובה יותר", וד"ל.

כאמור, בסוף קיץ תשל"ג, כשהגיע לארץ המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס, הוא התחיל לחולל שינוי בכל התפיסה החסידותית ובכל צורת ההסתכלות של החסידים בארץ-הקודש על הרבי שליטי"א.

ר' מענדל דיבר ללא הרף בהתועדויותיו על הצורך להתקשר ולהתמסר לרבי בכל מכלל, כל להיות עם הרבי בקשר אישי רצוף, לנסוע לרבי ככל היותר, לפעול בשליחות הרבי וכו'. הדברים אמנם הזיזו משהו בארץ, אבל אחרי הכל, ר' מענדל היה עדיין איש אחד, ולא כל-כך בקלות ניתן לשנות תפיסה שהשתרשה עשרות שנים בין החסידים. אפשר אולי להוסיף עוד כמה שמות בודדים גם

בשנים הקודמות, כמו ר' אברהם פריז, עם קריאתו הנצחית "רעבע!", או ר' בנציון שמטוב, שלא הפסיק לתבוע ולדרוש "שיחות, שיחות שיחות!" (וכשביטא זאת בשין ימנית, כדרכו, הייתה לזה משמעות מיוחדת), ר' משה סלונים ועוד.

השלוחים ששלח הרבי שליטי"א לאה"ק בשנת תשל"ו והלאה, עם כל ה"שטרעם" שנוצר סביבם, מעבר לעניינים הרוחניים הנפלאים שהיו בשליחות זו, חוללו במידה מסויימת מהפך במיוחד אצל אנ"ש והתמימים בארץ. הם שינו את האוירה ברחוב החבד"י באה"ק. יותר רבי, יותר התקשרות, יותר שליחות, מבצעים וכו' (והארכת בזה אשתקד, בפרוטרוט יותר, בסמיכות ליי"א ניסן).

ממש כמו היום עדיין זוכר אני את התקלות הבחורים והאברכים שהתגודדו סביב הדף המתוקתק במכונת כתיבה ישנה, דף שנתלה ביום ראשון על אחד מכותלי הישיבה בכפר חב"ד, ובו תקציר מהתועדות של הרבי בשבת קודש, אותו כתב ר' שמואל גרייזמאן מן הטלפון. כולם התאספו סביב הדף – שהיה בבחינת "פרוץ מרובה על העומד", שכן ה"איסקיס" ששימשו למחיקה (אפילו ב"טיפקס" עוד לא השתמשו אז) היו מרובים על הכתוב – התפלפלו ודנו בכל מילה (שיש והייתה כתובה בשבע שגיאות) למה בדיוק הכוונה (לפעמים הקשר בין מה שנכתב שם לבין דברי הרבי – לא היה גדול במיוחד...). כל החיים בישיבה סבבו באותו יום ובימים הבאים סביב אותו דף. המשגיח היה צריך לנתק את הבחורים כמעט בכוח מאותו דף כדי שישבו גם ללמוד קצת נגלה וחסידות. לפעמים גם הוא לא התאפק, שכח את תפקידו כמשגיח, ועמד בעצמו לקרוא ולהתעמק באותו דף...

אבל זו הייתה מהפכה של ממש. הקלה היא זו בעיניכם? תוך עשרים-וארבע שעות לדעת על מה הרבי דיבר בשבת?! דיברו על זה, חשבו על זה, התפללו עם זה, חיו עם זה וכו'.

גם את הפעילות עם ה"חוצה" "דחפוי" השלוחים, הן בקרב ה"חוצה" שברחוב והן בארגון "שיעורי תניא" וכדומה בין בני הישיבות. הם נסעו לערים, לקחו עימם בחורים ודיברו בבתי-ספר, אירגנו התועדויות, כינוסים ומבצעים עם ה"ברייטקייט" האמריקאית שלא הייתה קיימת לפני כן ב"צמצום הישראלי". הם התועדו – עם כל הרוח הצעירה והתפקיד והשליחות שקיבלו מהרבי – עם אנ"ש והתמימים בכל מקום שיקלו, והחדירו בכל מקום בואם את העובדה ש"הנשיא הוא

הכל".

א

חד מהחידושים העיקריים של השלוחים, חידוש שנמשך בתגבורת החיות עד היום הזה, קרא לעשות "שטרעם" מיום הבהיר י"א ניסן. עד אז היה ידוע שוועד כפר חב"ד עורך התועדות רבתי בחג הגאולה י"ט כסלו. באו השלוחים וטענו: הייתכן ש"י"ט כסלו כן וי"א ניסן לא?!

באותה תקופה כמעט ולא חגגו בארץ את י"א ניסן. כל המודעות לחשיבותו של יום הולדת בכלל, ויום הולדת הרבי במיוחד, לא הייתה גדולה בין אנ"ש והתמימים בארץ, מה גם ש"י"א ניסן חל ימים ספורים לפני פסח, וכולם עסוקים וטרודים בנקיון הבית מן החמץ, כך שאין פנאי לשום דבר.

אבל השלוחים התעקשו: אולי אפשר להתווכח אם צריך לחגוג את פסח או לא, אבל היעלה על הדעת שלא לעשות "שטרעם"

בסוף קיץ תשל"ג,
כשהגיע לארץ המשפיע
הרה"ח ר' מענדל
פוטרפס, הוא התחיל
לחולל שינוי בכל
התפיסה החסידותית ובכל
צורת ההסתכלות של
החסידים בארץ-הקודש
על הרבי שליטי"א

מ"י"א ניסן?!

וכך הם דיברו ושכנעו, ביקשו ודרשו ולחצו, ולבסוף הצליחו: למרות כל הטענות וההסתייגויות ("אנשים לא יבואו, זה הרי ערב פסח" וכו') החליט ועד כפר חב"ד דאז לערוך התועדות רבתי ב"בית מנחם" ביי"א ניסן, בתנאי שהשלוחים יירתמו הן לארגון והן לנקיון המקום לפני ואחרי האירוע.

זוכר אני היטב אותה שבת של שלהי אדר בה ישבנו בהתועדות עם המשפיע ר' מענדל, כאשר הגיע ר' יוסף העכט (כיום רבה של אילת) בעיצומה של ההתועדות כדי לעורר את הבחורים לבוא ולעזור בהכנת ונקיון המקום לכבוד י"א ניסן. הוא הגיע אלינו אחרי שכנאה אמר לפני כן לא מעט "לחיים" במקום אחר, וכעת ישב ודרש בדרך צחות, כשרי מענדל מאזין בעיני רב: העובדה אותה אנו רואים היא שמאז הפסיק הרבי להתועד

בליל הסדר (אחרי פטירתה של הרבנית נחמה דינה ע"ה) התחיל הרבי להתוועד בקביעות בי"א ניסן. היינו שי"א ניסן מחליף את פסח... ובכל אופן, בנוגע אלינו, מה אומר לנו פסח, מה אומר לנו חנוכה, מה אומר לנו אפילו י"ט

יכירו ויידעו מהו י"א ניסן!

וגם אם הדברים נאמרו בדרך צחות, הם פעלו את פעולתם, ואכן מאז נחוג י"א ניסן גם בארץ ברוב פאר והדר.

ובפרט ענייני משיח וגאולה בידבר מלכות, והן ובמיוחד בחלוקת עלוני 'הגאולה מעניין ועכשווי', כמו גם עלונים נוספים, שיחת הגאולה וכיוצא בזה, שכל תוכנם הפצת והסברת ענייני משיח וגאולה באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד בחכמה בינה ודעת, כלשון קדשו של הרבי שליט"א בקשר ל"ידבר היחיד שנותר בעבודת השליחות" (ניתן להשיג זאת במשרד 'מטה משיח', בטלפון: 03-9607922) – להביא את הרבי שליט"א ואת בשורת הגואל והגאולה לא רק לכל מי שבשם ישראל יכונה, אלא אף לכל באי עולם, גם לאומות העולם, שכולם יכירו ויידעו כי לך תכרע כל בך תישבע כל לשון.

וגם מי שאינו יכול להשתתף בזה בגופו כדבעי למהוי, יוכל לקחת לעצמו את הזכות שיופצו במימונו אלף או כמה אלפי עלונים במקומות שונים על-ידי בתי חב"ד המקומיים, וכך תהיה זו התחלה טובה לכך שאותם פעילים ובתי חב"ד יראו את התועלת שבה וימשיכו להפיץ זאת בקביעות (כן אפשר לחלק זאת, למשל, ב"ברכת כוהנים" בכותל, שם משתתף קהל עצום, וכדומה). כך יגיעו בזכותו לאלפי יהודים נוספים עם השליחות היחידה שנותרה, עם מה שהרבי דורש עכשיו.

נצטרף כולנו ל"שטורעם" של יום מלכנו משיחנו, היום הבהיר י"א ניסן. ובזכות עצם ההחלטה נזכה כבר לראותו בעיני בשר ולחגוג עמו יחד את התחלת שנת המאה להולדתו בהתוועדות הגדולה שיערוך הרבי מלך המשיח שליט"א בבית המקדש השלישי תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כשנגיע י"א ניסן של תי"ו שי"ן סמ"ך אל"ף, התחלת שנת המאה להולדת הרבי שליט"א, אי-אפשר לתת לו לעבור סתם כך. נכון שעסוקים וטרודים בנקיון הבית ובכל ההכנות לפסח, נכון גם שמחלקים מצות ומחתימים על שטרות מכירת חמץ, נכון שכמעט ואין זמן לנשום, אבל י"א ניסן הוא י"א ניסן, לא פחות!

אי-אפשר להסתפק גם במה שהיה מתאים לי"א ניסן תשל"ו, תשמ"ו ואפילו תשמ"ח. היום צריך לעסוק במה שהרבי תובע ורוצה היום. אסור להסתפק ב"אמאל" (=פעם), וכפי שהיו חסידים אומרים: "אמאל" הוא "עמלק" – "עמלק" רוצה להסיח את הדעת ממה שדורשים היום, בין השאר על ידי שהוא רוצה להתרכז במה שהיה פעם, "אמאל".

היום ה"קליאמקע" (=ידידת הדלת, של הרבי) היא "משיח": לימוד ענייני משיח וגאולה בתורה, "ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה לתורתו של משיח" (משיחת שבת פרשת תזריע-מצורע תנשי"א); הפצת בשורת הגאולה והגואל; פירסום הנסים המתרחשים בזמננו; קבלת פני משיח בפועל ממש – קבלת מלכותו על ידי העם בהכרזת "יחי אדוננו" וכו'.

ולכן, לקראת י"א ניסן, ובפרט ביום הבהיר י"א ניסן עצמו, יוצאים כולנו לפעילות עם יהודים, הן בלימוד תורתו של משיח,

אי-אפשר להסתפק גם במה שהיה מתאים לי"א ניסן תשל"ו, תשמ"ו ואפילו תשמ"ח. היום צריך לעסוק במה שהרבי תובע ורוצה היום. אסור להסתפק ב"אמאל" (=פעם), וכפי שהיו חסידים אומרים: "אמאל" הוא "עמלק" – "עמלק" רוצה להסיח את הדעת ממה שדורשים היום, בין השאר על ידי שהוא רוצה להתרכז במה שהיה פעם, "אמאל"

כסלו – החג שלנו הוא י"א ניסן! י"א ניסן הוא החג הגדול יותר מכל החגים, ואפילו מ"חג החגים"! י"א ניסן אין למעלה הימנו! ולא נחה דעתו עד שפסק את פסוקו: משנה מפורשת היא – אני לא נבראתי אלא לנקות את הלכלוך לכבוד י"א ניסן! כדי שכולם